

οντως, διότι ἔθεωρησε φρόνιμος σύμπασα ἡ νεολαία τὸ νὰ συνδεθῇ δι' εἰλικρινοῦς φιλίας πρὸς ἄνθρωπον τόσῳ ἐπιφοβον, πάντοτε δὲ ὁσάκις εἰσήρχετο εἰς τὰς ὁμηρύχιες καὶ τὰς αἰθούσας ἀπαντες τῷ ἔτεινον τὴν χεῖρα. Τὸν ἔξετίμων ἀπαντες ἄρα; Τοῦτο οὐδόλως ἐνδιαφέρει, διότι ἐὰν πᾶς τις ὀψειλες νὰ ἐκτιμῇ πάντας πρὸς οὓς τείνει τὴν χεῖρα, ή κοινωνία θ' ἀποδύνεται. "Οπως δῆποτε ὅμως οὐδεὶς ἑτόλυμπέ ποτε νὰ ἔξενέγκῃ ὠριζμένην κατὰ τοῦ Δανιὴλ κατηγορίαν παρεκτός τοῦ Χαροφόρου δύστις καὶ ἀπέθανεν ἔνεκα τῆς τόλμης ρύτοῦ. Ἐνίστε φίλοι τινὲς ἐφλυάρουν χαμαλοφώνως κατ' αὐτοῦ ἐν εὐαριθμῷ κύκλῳ, ἀλλ' οὐχὶ ἐμπεριστατωμένως· εἰδὺντες μόνον ἀριστους ἀνέφερον — «Δέγει ὁ δεῖνα δι τὸ Κονδοττὶ ἐπράξε τὸ ἔξης:» — Μοὶ διηγήθη γνωστός τις δι τὸ Κονδοττὶ ἐρδαδιούργησε τὰ ἀκόλουθα: . . .

"Ἄφ' ἔτερου οὐδέποτε ὑπῆρξε παριστανός δῆτις οὐδ' ἐφ' ἀπαξ ἐξετέθη εἰς διηγήσεις τοιαύτας, ἃς διαφιμίζει συνήθως ὁ φθόνος ή ή εὐήθεια.

Τὸ δὲ βέβαιον καὶ ἀναντίρροπον ἐν τῷ περιστάσει ταύτη πᾶτο τὸ δι τὸ εἰπιδιαφίλενοντο ἀφθόνως εἰς τὸν Δανιὴλ τὰ μειδιάματα καὶ αἱ φιλόφυροντες προσδοκεῖς.

Καὶ προκείτο ἔκεινος εἰς ταῦτα. Νεανίας ψύχραι μος, μεθοδικὸς καὶ ὀξυδερκής, κατεμελέτησε ἐμβριῶς τὴν ἐποχὴν αὐτοῦ, ἐνόπιο δὲ δῆτι ἐν τῷ χαμαὶκήλω ταύτῳ κόδημῳ ὀψεῖλει ὁ θυντὸς ὅπως μὴ ἀποδῆπι παίγνιον ἀπάτης, δῆσω τὸ δυνατὸν πῆτονα νὰ διδηρ, πλείονα δὲ νὰ λαμβάνῃ. Πᾶσα δαπάνη, πῆτις δὲν ἔμελλε νὰ ἔπενέγκῃ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἐκρίνετο ὑπ' αὐτοῦ ἀνωφελής. Ἐάν προσθενάλλετο ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ὑπὸ δεκάδος ἀνδρῶν, θὰ ὑπερασπίζετο γενναίως μέχρι θανάτου, μόνον διότι ἔθεαθην ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀλλ' ἐάν ἐπλήσσετο ἐν τῷ σκότει δύο μόνον γυντοπλανῶν ἀργοβίων, θὰ ἐστρέφεν ἀνάνδρως τὰ νῶτα, ὁ θὰ ἔργοιτε τὸ βαλάντιον αὐτοῦ, ἀν δὲν ἔδυνατο ἀλλως ν' ἀπαλλαγῆ. Οσάκις ἔμελλε νὰ παιξῃ τὸ βαρκαρρᾶ ἐδείπνει λιτῶς καὶ οὐδὲν λως ωμίλει, προσπαθῶν ὅπως τηρήσῃ νὰ νεῦρα αὐτοῦ ἐν ισοροπίᾳ ἵνα δυνηθῇ νὰ κερδίσῃ τὸ παίγνιον. Ἐθέσπιδεν δύμως δηπως μηδὲν διακυβεύῃ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, καθ' δῆτι δὲν πᾶτο βέβαιος περὶ τῆς ισχύος του ἐν αὐτῷ. Παρ' ὅλα ταῦτα πᾶτο φιλόφυρον, καὶ λίαν πνευματώδης, ἀλλ' ή ὀξύπικρος ἀγκίνοιά του, μακράν τοῦ νὰ προκαλῇ φαιδρὸν γέλωτα, κατέλειπεν ἀνεξίτηλον κυλίδια ἐπὶ τοῦ προσώπου, καθ' οὐ διηνύθυν τὰ βέλη αὐτῆς.

Κατορθώσας ν' ἀποκτήσῃ χρησίμους φίλους ἐν τῷ τύφῳ, διεκρινόσθετο ὑπ' αὐτοῦ ὡς τὸ τέλειον πρότυπον τῆς συγμολογικῆς κομψότητος, γέρων δέ τις δούξ, δῆτις ἐπὶ εἰκοσαετίαν τέως κατεῖχε τὸν τίτλον τοῦτο, ωχρία ὀσπιέραι εἶς ἀμυχανίας ἀλλ' ἀνωφελῶς, διότι ὁ πέντε ἀριστοκράτης ξανθὴν ἔχων τὸν κόμεν. χάριεν τὸ θῆσος καὶ ζωηρὸν τὸ παράστημα, ἐφαίνετο παρ' αὐτὸν ὡς τορπιλλούρολον ἐφευρέσθεις γεωτάτης πρὸς ιστιοφόρούντος μονοκρότου τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Ο Δανιὴλ πάντοτε ἀνεγράφετο ἐν τῷ ἐφημερίδι εἰς Ἡχοῖς, ὡς δεξιός τῶν ἀριστοκατικωτάτων ὑπαιθρίων ή-

μεριδῶν ὀργανιστής, ὡς ὁ ἀπαράμιλλος διευθυντής τοῦ ἐγκύλου χωροῦ, εἰς ὃν μόγον ἀνῆκε τὸ δικαιώμα τοῦ θεσπίζειν κονόνας συρμολογικούς καὶ ἐπιβάλλειν, δῆλον δῆτις ὅπως οἱ ὑπενδύται τῶν ἐσπερίδων κατασκευάζωνται μετάξινοι, ὅπως τὰ ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης τῶν ἐօρταστῶν προσπλούμενα ἀνθοῦ δσιν ἀσθενεστάτης ἀποχρώσεως, ὅπως τὸ ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ καπνίσματος κάλυμμα τῆς ἀνδρικῆς κεφαλῆς καταλειφθῆ ὡς ἀποκλειστικὸν κτῆμα εἰς τοὺς ἀργιλλοπλάστας καὶ χειρώνακτας, ὅπως, τέλος, οἱ μέχρι χθὲς συρμοδίαιτοι καταρριθμῶσιν αἰφνιδίως ὑπὸ τῶν λοιπῶν εἰς τὰς κατωτάτας κοινωνικάς τάξεις! Καὶ οἱ γηραιός δούξ, δῆτις ἀπολαύσας ποτε τὰ προνόμια ταῦτα, ἔβλεπεν ὥποι αὐτὰ κλῆρον τοῦ νεαροῦ ἀντιπάλου του, ἀπέσπα ἐξ ὅργης τὰς τελευταίας τῆς κόμης του τρίχας.

Πάντες οἱ δεσμοὶ οὓς ἐγγάρωσθη συνδέσας ὁ Κονδοττὶ ὑπῆρχαν σπουδαῖοι. οὐδέποτε δὲ παρέδωκεν εἰς ἀναξίας χειρας τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

Αἱ φίλαι αὐτοῦ ήσαν πάντοτε γυναῖκες περικαλλεῖς, οὐχὶ λίαν νέαι, καὶ λαυρίδες περιουσίας κάτοχοι. Πολὺ ἡ προσπικτήσηται τὴν φιλίαν τοῦ Ράινοφελδ, πᾶτο δεξιός βραχίων τοῦ Μερλερώ, υιοῦ ἐκατομμυριοῦχου βιομηχάνου, δῆτις ἀθαλασσοπλόει συγνάκις ἐπὶ ιδιοκτήτου δρόμωνος, καὶ ἐθεράπευε τὴν ώραίαν Ἄνδρειαν δὲ Ζάϊλδουργ. Οὗτος ὡς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἔστεργον νὰ στερηθῶσιν τοῦ Δανιὴλ: ἀλλ' αἴψνης ἡμέραν τινά, καθ' ήν οὐδεὶς ἐγνώριζε τὸν λόγον τῆς διακοπῆς τῆς ἐπιστηθίου ταύτης φιλίας, ὁ Μερλερώ ἀπῆλθεν εἰς τὸ Βόρειον ἀκρωτήριον διὰ τοῦ πλοίου αὐτοῦ ἀφίνων τὴν φροντίδα τῆς ἀνευρέσεως αὐτοῦ εἰς τὸν φίλον καὶ τὴν φίλην του.

"Ο Δανιὴλ ἔμελλε ποτε τὰ νυμφευθῆ τὸν καλὴν μαρκηδίαν δὲ Λατούρῳ εὐθὺς ὡς θὰ κατώρθου αὕτη νὰ διεκπεραιώσῃ ὅπερ ἐξήτει πᾶση διαζύγιον ἀπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπροσδοκήτως ή δίκιη ἐλάμβανε λῆξιν δυσάρεστον διὰ τὴν νεαράν γυναῖκα, ἀπαδα δὲ η προὶς αὐτῆς, πᾶτο ἀρκούντως ὀγκώδης, ἐκπρύκθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἀκυρος, ὁ μαρκηδίος, προφασιζόμενος δῆτι αἱ θρησκευτικαὶ του δοξαδίαι δὲν ἐπέτρεπον αὐτῷ τὸ νὰ συνάψῃ μόνον πολιτικὸν γάμον, διέρρογε τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του. Μονομαχία τις ἐπικοινώνησε τὴν ἔξελιξιν ταύτην, καθ' ὁ ἀδελφὸς τῆς πρώην κ. δι Βατούρῳ ὑπέστη οὐχὶ ἐλαφρὸν τραῦμα ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ ἀδώνιδος.

"Οθεν δικαίως ή κ. δὲ Πρεφόν εἶπεν ἐνώπιον τῆς Λουίζης δῆτι ὁ μαρκηδίος πᾶτο νεανίας ἀξιέραστος μὲν τῷ δητι, ἀλλ' ἐξαιρετικὸς ἐπιφοβος εἰς τὰς γυναῖκας· ἐάν δὲ ἐπεθύμει ποτέ νὰ παράσχῃ εἰς τὴν φίλην αὐτῆς πολύτιμον τίνα συμβουλὴν, δρθοτέραν καὶ ὀψειλιμωτέραν ταύτης νὰ τῇ δώσῃ δὲν θὰ πᾶντα. Ἀλλ' ή πρακτικὴ ὀψέλεια συμβουλῆς τινὸς ἔξαρτᾶται οὐχὶ ἐκ τοῦ διδόντος ἀλλ' ἐκ τοῦ λαμβάνοντος αὐτὴν προσώπου, ἀπαιτεῖται δὲ ἐκτακτος ἐμβοτεία ήθους ὅπως αἱκολουθήσῃ τις ἐν τῷ κόσμῳ τὴν σοφὴν παραίνεσιν.

Κατὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον συγνάκις ή Λουίζα συνηντήθη μετὰ τοῦ μαρκηδίου, ἀλλ' οἱ πρῶ-

τοι μεταξὺ αὐτῶν συναφθέντες ἀκροβολισμοὶ οὐδόλως ἐφάνησαν κινδυνώδεις.

Ο Δαβὶδ αὐδὲν ἀπολύτως ὑπόπτευσε, μόνον δέ ὁ Περινγόν, παρετηρούσεν ὅτι ὁ λάμπων συρμόφιλος περιεστρέφετο πέριξ τῆς Λουΐζης διπνεκώς. Τὸ τέχναδμα τοῦτο ἐπεσπάσατο τὸν προδοσίχν αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον διότι ὡτοφανές, ἀλλὰ καὶ διότι μετέβαλλεν ἀκαριαίως τὸν περὶ τῆς ἀρετῆς τῆς γυναικὸς ἐκείνης πεποιθόνταν αὐτοῦ, καθ' ἣν οὕτος ἐτίχει βεβαιότητα ἀκράδαντον, ὅτι γυνὴ ἡτις ὑπ' αὐτοῦ πειρασθεῖσα ἀντέστη σωφρόνως, ἀναμφιβόλως ἡτο ὅλως ἀπόρθητος.

Οὕτως αἱ ἀπόπειραι τοῦ μαρκησίου καὶ η συγκίνησις, ἥν ἡ σύζυγος τοῦ φίλου τοῦ ἐπέδειξε πρὸς αὐτάς, τῷ ἐφάνησαν παράδοξοι τόσον, ὥστε τούτεϋθεν ἡ ἐπ' αὐτῶν κατοπτεία κατέστη ἡ μόνη ἀσχολία τῶν μαρκῶν συνήθως ὠρῶν τῆς ἀνέσεως αὐτοῦ. Καὶ ἀνεκάλυψε διὰ τῆς κατοπτείας ταύτης τρόπους αὐτόχρονα ἀρεσκευτικούς· ἀνεκάλυψεν ὅτι η γυνὴ ἀπέκρουε μὲν τὰς ἀποπειρας τοῦ νεανίου, ἀλλὰ χαλαρῶς, οὐχὶ διὰ τῆς εὔσταθοῦς αὐτόπρότητος ἐκείνης ἢ τις πάραπτα ἀπονεκροῦ πᾶσαν ἐπίδια τοῦ ἔραστοῦ· ἀνεκάλυψεν ἀκισμοὺς μετέχοντας ἐλαφρᾶς δυστροπίας καὶ ἀλληλοκαταφρονήσεως διὰ τραχειῶν καὶ στρυφῶν ἀνταπαντήσεων ἐκδηλουμένης, ἢτις πρὸ τῶν ὄμμάτων ἀδιαφόρους τινὸς παρατηροῦ θὰ παρίστατο ὡς ἀληθῆς ἀντιπάθεια.

Αλλ' ἐσπέραν τινὰ ἡ φαινομενικὴ ἐχθρότης κατέπαυσεν αἰφνιδίως, συγχρόνως ὅμως οἱ δύο ἔρασται ἀπροσδοκήτως ἐφάνησαν μυδόλως προσέχοντες πρὸς ἀλλήλους. Τότε ὁ συνταγματάρχης, δεῖτις δὲν ἦτο εὐαπάτητος ἀνήρ, ἐταράχθη μεγάλως, ἐν τῇ μεταβολῇ ταύτῃ τῶν πραγμάτων διεδὼν ὀφθαλμοφανῆ ἀπόδειξιν τάσεως πρὸς συμφιλίωσιν μεταξὺ τῶν ἀντιπολεμίων· ὑπώπτευσε πολλὰ, τῶν δοπιών τὸ ἥπτον σοβαρὸν ἦτο συνεννόσις μεταξὺ αὐτῶν διαλαθωσι τὴν προσοχὴν τῆς κοινωνίας, συνεννόσις δὲ τοιαύτη ἀναμφιβόλως ἦτο προοίμιον τῆς συνήθους τῶν ἔραστιν τακτικῆς, ἢτις ὀλεθρίως ἐμελλε νάπολην ἥει ! εἰς τὸν ἐκπτωσιν τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ο καλὸς Περινγόν ἀνεστατώθη ἥθικῶς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν συλλογισμῶν τούτων· ἥσθάνθη συγχρόνως ὁργὴν κατὰ τῆς Λουΐζης, ζηλοτυπίαν κατὰ τοῦ Δανιήλ, οἰκτον ὑπὲρ τοῦ φίλου του !

Αὐτομάτως κατ' ἀρχὰς ἐκινήθη ὥπως προκαλέσῃ ἀμέδως τὸν διαφθορέα εἰς μονομαχίαν, καθ' ὅτι δὲν παρεδίδετο εἰς βαθυτέραν μνησικακίαν προκειμένου περὶ δηλών, ὁ γόνος τοῦ "Ἄρεως !

Αλλ' ἐπειτα κατενόσθεν ὅτι ἡ ἐπέμβασις αὐτοῦ θὰ ἵτο βεβαιώς παρακεκινηθευμένη, ἀφ' ἐτέρου οὐδὲν ἀπολύτως πειστικὸν τεκμήριον εἶχε περὶ τῆς ὑποψίας αὐτοῦ. Οθεν ἀπεφάσισεν ὥπως ὑπομείνῃ καὶ ἐπιμείνῃ ἐν τῇ κατασκοπείᾳ.

Καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα οὐδὲν ὀριστικὸν σημεῖον οὐδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ, μόλις δὲ κατὰ τὸ ἐπελθόν ξαρ ἐβεβαιώθη διὰ μοιραίας συμπτώσεως.

Καταφάσας ἐσπέραν τινὰ εἰς Παρισίους διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἐκ Βωβαί, ὅπου εἶχε μεταβῆ πρὸς διακανόνισιν λογαριασμῶν τούτων μειὰ τῶν ἐκμιθωτῶν τῆς ἐκεὶ εὐρισκομένης ἐπαύλεως του, καὶ

ἐξερχόμενος τοῦ ὄχηματος εἰς τὸν σταθμὸν καθ' ἣν ὕραν ἡ νὺξ ἐπεκύνετο, εἶδε λαθραίως πιδῶσαν μᾶλλον ἢ καταβαίνουσαν ἐξ ἀγοραίας ἀμάξης, κατὰ τὴν καμπὶν τῆς ὁδοῦ Δουνκέρκης πρὸς τὸν πλατεῖαν Δεναίν, γυναικὰ πεπλοφόρον καὶ ἐντὸς εὐρέος μανδύου περιειλιγμένην, ἐν τῇ ὥοιᾳ ἐξ ἐνστίκτου οὕτως εἰπεῖν ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγον τοῦ φίλου αὐτοῦ. Αλλ' ἡ ἀδέβαιος ἀναγνώρισις ἐπερρωθθεὶς αὐτοστιγμεῖ, ὅμησας δὲ πρὸς τὸ ἀπερχόμενον ἥδη ὅχημα ὃ προεβύτης διεῖδε καθήμενον ἐντὸς αὐτοῦ τὸν μαρκήσιον. Απιύθυνεν αὐτῷ τότε κίνημα διὰ τῆς χειρός, ὅπερ ἥδυνατο νὰ ἐκληφθῇ εἴτε ὡς χαιρέτισμός, εἴτε ὡς ἀπειλή, καὶ τρέχων ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν εὐρεῖαν ἐν τῷ σταθμῷ αἴθουσαν διόπου ἀνέμενον οἱ ἐπιβάται. Ἐγνωρίζεν ὅτι ὁ Δαβὶδ εὐρίσκετο ἐν Νεβίλλῃ, ὑπέθεσεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἐμελλε ν' ἀπέλθῃ πρὸς αὐτόν, διπυθύνθη δὲ μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸ διαμέρισμα ὃπου ἀνέμενον οἱ ἀπερχόμενοι εἰς Νεβίλλην, διότι οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ βεβαίως εἰμὶ ἐκεῖ ἐμελλε νὰ τὸν συναντήσῃ.

Εὑροῦσα τὸν αἴθουσαν σχεδόν κενὸν, ἀπέβαλε τὸν πικνὸν πέπλον, καὶ ἔλασεν ὑπὸ μάλις δεσιπλωμένον τὸν εὐρὺν μανδύαν τῆς ἐν τῷ στάσει δὲ ταύτης φυλακοῦσα ἥσυχας βιβλίον τι ἡ ὡραία Λουΐζα, οὐδόλως θ' ἀνεγνωρίζετο ὑπὸ ἀδιαφόρου θεατοῦ ὡς ἡ πρὸ μικροῦ διελθοῦσα πεπλοφόρος ξένη.

Οτε εἰσῆλθεν ὁ Περινγόν, ἐποίησε κίναμα ἐκπλήξεως καὶ τῷ προσεμειδίασεν ἔρασμίας, διότι ἐν τῷ σπουδῇ μεθ' ἡς ἐξῆρχετο ἐκ τοῦ ἀγοραίου διφρου, δὲν εἶχε παραπορήσει αὐτόν, οὐδὲν ὑπώπτευσεν ὅτι κατελήψθη ὑπὸ αὐτοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ. Οθεν ἦτο βεβαιοτάτη περὶ τῆς ἀσθαλείας αὐτῆς. Ἐκεῖνος ἀφ' ἐτέρου ἐντὸς στιγμῆς μιᾶς μόνης μεταβληθεὶς, καίτοι πληροὶ ἀκρατήτου ὁργῆς εἶχεν ὄρμήσει πρὸς καταδίωξιν της, ἥδη δὲ ἀνεῦρεν αὐτήν ἀπειδειλία καὶ ἥμηχάνει ἐνώπιον της. Κατενόει τὸ δυσχερές τῆς θέσεως αὐτοῦ, καὶ ματαίως ἐξεζήτει μέσον ἀπαλλαγῆς· ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἀντλῶν λυσθώδες θάρρος ἐκ τῆς βεβαιότητος αὐτοῦ, ἀπεφάσιζε καθ' ἑαυτὸν ὥπως μὴ οὐδὲ βῆμα ὀπισθοχωρήσῃ.

Αλλὰ τὸν ἀπήλλαξε τῆς ἀμπχανίας ἐκείνην πρώτη λαλήσασα.

— Μεταβαίνετε εἰς Βωβαί, συνταγματάρχα ; Ήρώτησε.

— Οχι, κυρία ! ἔρχομαι ἐκεῖθεν.

— Τότε, φαίνεται, ἐλπισμοῦσετε κάτι ἐντὸς τῆς ἀτμαμάξης ;

— Οχι, κυρία, δὲν ἐλπισμόνσα τίποτε . . .

— Μήπως ἐμάθετε ὅτι εἶμαι ἑδῶ, καὶ πλάθατε νὰ μοι δώστε παραγγελίας περὶ τοῦ Δαβὶδ ;

— Ούτε τοῦτο, κυρία.

— Αόριστόν τινα ἀνηδυχίαν αἰσθανομένη, συνθρυσώθη τότε, κίνησιν δὲ ἀνυπομονησίας ποιοῦσα, τῷ εἶπε δι' ὑποκάθους φωνῆς.

— Λοιπόν, χάριν συντομίας, εἴπατέ μοι ποῖον αἰτιον σᾶς ὥθησεν ἑδῶ.

— Εξ ἐφόδου τότε ἐκείνος ὑπερεπίδησε τὸ πρόσκομμα διόπερ τῷ παρενέβαλεν ἡ δειλία· τροσθλέπων αὐτὴν ἀτενῶς.

— Κυρία, εἶπε, σᾶς ἀκολουθῶς ἀφ' ἡς στιγμῆς κατέβητε τῆς ἀμάξης κεκαλυμμένη τόσον ἐπιμελῶς,

ξώ δὲ ζωργάν περιέργειαν νὰ ἴδω ποίαν θὰ μοὶ δώστε ἐξηγήσιν περὶ τῆς παρουσίας τοῦ κ. Κονδοτίε ἐν αὐτῇ.

“Ηδης ἡ φυσιογνωμία τῆς νεαρᾶς γυναικὸς προσέλαβεν ἥθος παγετῶδες καὶ ὑπεροπτικόν, μετ’ ἡρεμίας δέ, πτις κατέπληξε τὸν πρεσβύτην, ἀπίντησε·

— Δέν ἔννοω τί θέλετε νὰ εἰπτε· κάθημαι ἐδῶ πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, διότι ἥλθον πολὺ προώρως, ἥλθον δὲ πεζῇ καὶ κεκαλυμμένη οὐδόλως ἥμην. Ὡς πρὸς τὸν κ. Κονδοτίε ἀγνοῶ ὑπὸ τίνα τίτλον τὸν παρεμβάλλετε εἰς τὸν ὑπόθεσιν. Ἀλλὰ τοὺς λόγους σας εὐρίσκω ὅλως ἐστερημένους ἔννοιας προσέτι δὲ καὶ ὑπερβολικῶς προπετεῖς.

— Ἀλλά...κυρία,... ἐκέλλισεν ἐκεῖνος θορυβηθεὶς δὲν εἶμαι οὔτε παράφων οὔτε τυφλῶς!.. δὲν ἐπινοῶ αὐτὰ δλα, εἶδον...

“Ἡ φυσιογνωμία τῆς Λουζίνης μετεβλήθη, αἰφνίδιον δὲ μειδίαμα διέλαμψεν ἐπ’ αὐτῆς,

— Κύριε Περινέων, τὸ πρόσωπον δπερ παίζετε τὸν στιγμὴν ταύτην δὲν εἶναι πολὺ εὔχαρι, καὶ μ’ ἐκπλήττει προκειμένου περὶ ἀνθρώπου οἰος ὑμεῖς. πρὸς τούτοις μοὶ φαίνεσθε ἐπιλήσμων!... κάλλιον παρ’ ἄλλους γνωρίζετε σεῖς ὅτι εἶμαι τιμία γυνή... Τι λοιπόν! Θὰ δώσω εἰς ἄλλον ὅτι ἡρούθην πρὸς ὑμᾶς; Θὰ ἥτο ἀντικρυς ἀπειροκαλία!.. καὶ δύμετε σπουδαῖως; εἶνε δυνατόν;..

— Κυρία, μὲ σκώπτετε, ἀνέκραξεν ὁ πρεσβύτης νυγεῖς εἰς τὰ καίρια.

— Προτιμᾶτε λοιπόν νὰ μὲ ἴδητε ὡριγμένην; εἰπεν ἐκείνην ἀναλαμβάνουσα τὸ ἀγέρωχον ὑφος της· πιστεύσατε μοι, περιπέσατε εἰς πλάνην ἀξίαν οἴκου. Ἔὰν ἔχηται ἀληθείας ἡ ὑποψία σας, εἰσθε ὅ δέσκατος ὅτις θὰ ἀδικαιοῦτο ποτε νὰ μοὶ ἀπευθύνῃ μουφήν, διότι οὕτω θὰ ἐφαίνεσθε ἐνεγρῶν ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν πικρίας, πτις σᾶς καθιστᾶ γελοιωδέστατον!.. Ἔὰν ἥπατήθητε, ως σᾶς ἐβεβαίωσα καὶ σᾶς βεβαιώ, θεωρεῖτε λοιπόν τὸ ἄτομόν σας ως δυνάμενον ἀπολύτως νὰ προτιμηθῇ; Τὴν στιγμὴν ταύτην μοὶ ἐνετρίψατε ὑδρίν ἐκούσιον ἢ δὲ ἐλαχίστη τῶν τιμωριῶν τὰς ὅποιας δύναμαι νὰ ἐπισύρω ἐφ’ ὑμῶν εἶναι ἢ πρὸς τὸν σύζυγόν μου καταγγελία τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἀνωφελῶν ἀποπειρῶν σας.

— “Ω, κυρία, ἐκεῖνοι ἥδαν χαριεντισμοὶ ἀθωδατοι.

— Διότι δὲν ἔτεινα εὐμενὲς οὔς· ἄλλως...

— Πιστεύσατε ὅτι τὸ διάβημά μου τοῦτο ἐπεκείρησα μόιον χρόνιν τοῦ ἰδιοῦ σας συμφέροντος.

— Εὐγνωμονῶ ὑπεράγαν, ἄλλὰ σᾶς ἀπαλλάττω τῆς τόσης φιλικῆς μεριμνῆς.

— Ἐπὶ τέλους ὅμως δὲν πάσχω ἵλιγχον ἐγώ! ὁ Κονδοτίε ἥτο μαζί σας ἐντὸς τῆς ἀμάξης.

— Πάλιν, ἀγαπητέ μοι συνταγματάρχα!.. Καταχρέσθε, βλέπω...

— Δέν θέλετε νὰ μοὶ ὅμολογήσητε τὴν ἀληθειαν; γνωρίζετε κολῶς ὅτι δὲν θὰ σᾶς προδώσω, καὶ ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς συμβουλεύσω.

— Τὴν ἥθικήν, ό, τοῦτο εἶναι ὑπερβολικόν; ἀνέκραξεν ἐκείνη μυκτηρίζουσα τὸν κατήγορον ὅτις ἀνεγείρετο καιρίως τετρωμένος.

— Σᾶς βλέπει ἡ ἐφημεριδόπωλις, ἐξκολούθησεν, καὶ ἴδου φθάνουσιν οἱ ἐπιβάται τοῦ σιδηροδρόμου.

θὰ εύαρεστηπῆτε βεβαίως νὰ μὲ ἀποχαιρετίσπτε καὶ ν’ ἀποσυρθῆτε.

— Λοιπὸν δὲν θὰ κατορθώσω νὰ ἀποδείξω πρὸς ὑμᾶς πόσον εἶναι καλαὶ αἱ προθέσεις μου;

Μετὰ στιγμαίαν σκέψιν ἐκείνη ἀπήντησε πάλιν εἰρωνικῶς.

— Ναί, καὶ ἴδου ὁ τρόπος ὑπάγετε καὶ ἀγοράσατέ μοι μίαν ἐσπεριγήν ἐφημερίδα

“Ἐστρεψε τὰ νῶτα τεθλιμμένος, καὶ ὑποκλιθεὶς, ἀπεμακρύνθη ἀναυδος.

Μίαν μόλις ἐδόμαδά πρό τῆς ὑμέρας ἐκείνης μετ’ ἀρνησιν τόσῳ μᾶλλον θαρραλέαν, καθ’ ὅσον ἐστερτεῖτο ἔτι πεποιθήσεως, ὑπείκουσα τέλος εἰς ἱκεσίας τοῦ ἐφαστοῦ ἡ Λουζία, συνήνεσε νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν αὐτοῦ. Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς τόσῳ παγερᾶς καὶ συνετῆς ταύτης γυναικός, ἐγεννήθη αλφηνῆς παράδοξος ἐρεθισμὸς ἀποτελούμενος ἐκ φρενίτιδος αἰσθητικῆς καὶ ἐγκεφαλικῆς ἐξάψιεως. Ηληγεῖσα ὑπὸ τῆς κεραυνοβόλου ἀπόψεως τῆς λαθραίας ὥδονῆς, πλανυθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐξόχου διαφθορᾶς τοῦ ἀνδρὸς εἰς δύν ἐδώρει τὴν καρδίαν, ἀπέκτησε μυστικὴν πεποιθησιν, ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἔξη, ἀφοῦ ἦγνοιε τὴν εὐδαιμονίαν ὀλοτελῶς· τοσαύτην δὲ ἥτο ἡ παραφορὰ αὐτῆς ὃςτε ἐν μιᾷ μονῃ στιγμῇ ἐβεβαίωθη ὅτι πᾶσα ἄλλη εὐδαιμονία ἐλαχίστην εἶχε ἀξίαν πρὸ τῶν συνυαισθησεων εἰς τὰς ὅποιας ἐνετρύφησε.

Τὸ σύνολον τοῦ ἀτόμου ἐκείνου κατέπληξε καὶ ἐγοήτευσεν αὐτήν: ἡ ἔξαισία τοῦ παραστήματός του κομψύτης, αἱ εὐγενεῖς φροντίδες δὲ τῇ ἐπεδαψίλευσε, ἡ ἀπεριγραπτὸς καταφρόνησις πρὸς σύμπαντα τὸν ἐπίλοιπον κόσμον, πτις ἐπὶ μᾶλλον κατέφαινε τὴν λατρείαν ἢν ἔτρεφε πρὸς αὐτήν, τὸ ἐξόχως εὔχαρι τῆς περιβολῆς, ἡ ἀσύγκριτος καὶ πρωτοφανῆς πολυτέλεια τῆς τοῦ οἴκου του διακοσμήσεως, ἡ ἀπόλυτος, τέλος, μόνωσίς, ἢν ἐπιδεξίως κατώρθου νὰ δημιουργήῃ περὶ αὐτόν, ὅσάκις ὑπεδέχετο ἐκείνην, διαπλάττων οὗτως ἐν αὐτῇ ἀπατηλήν βεβαιότητα περὶ ἀπολύτου ἀσφαλείας.

“Ἡχίσε βιοῦσα ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ὀνειρώδῃ, οὕτως εἰπεῖν, πῆχισε πιστεύουσα ὅτι ἡ ὑπαρξίες αὐτῆς μετρησιώθη. Τὰ πάντα ἔκτὸς τοῦ ἔρωτος Ἐκείνη νούσοις πλέον τῇ διέφερον, ἐκουσίως δὲ κατώρθωσε ν’ ἀποσπασθῇ ὅλως τῆς πραγματικῆς ζωῆς, ὅπως ἀμέριμνος ἐδαιεὶ ἐντρυφῆ ἐν τῇ ἀναμνήσει τῶν ἀργάτως ἐνηδόνων στιγμῶν, αἵτινες ἥδαν ἐφεξῆς ὁ μόνος αὐτῆς πόθος.

“Ο σύζυγος αὐτῆς, ἡ θυγάτη της ἔτι, δευτερεύουσαν ὅλως κατέλαβον θέσιν ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς, καθ’ ὅτι τόσον ἀκάθεκτον ἥτο τὸ ρεῦμα τοῦ παρασύροντος αὐτὴν πάθους, ὡστε οὐχὶ τὴν ἴσχυν μόνην ἀλλὰ καὶ τὸν θέλησιν πρὸς περισκεψίην ἀπώλεσεν. Ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ ἔρωτοῦ, κατελάμβανεν αὐτήν φοβερά ἀνία, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς ὅποιας πρὸς οὐδὲν θὰ ἐλογίζετο ίσως ἐν τινὶ ἀπευκταία στιγμῇ τὸ νὰ ἐγκαταλίπῃ καὶ οἶκον καὶ τέκνον καὶ σύζυγον, καὶ ν’ ἀναχωρήσῃ μακράν μετ’ ἐκείνου, διὸ μόνον ἥγάπα.

“Ἡ οἰκογένεια, ἡ ἔστια ἐξεμποδεύσοντο πρὸ αὐτῆς· ἡ ικανοποίησις τοῦ ἔρωτος της μόνη συνεκέντρου ἐν εαυτῇ τὸν βίον της δλον.

“Οθεν μετεβλήθη ἥθικῶς καὶ σωματικῶς ἔτι, οὕτως

ώστε ο Δαβίδ, καίτοι δὲν ἦτο βαθὺς παρατήρητος, κατεταράχθη. "Εβλεπεν ούτος τὸν Λουΐζαν ἐπὶ ήμέρας ὅλας ἔξηπλωμένην ἐπὶ ἀνακλίντρου, ἀκίνητον, ἀργὸν, τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ δαπέδου στηρίζουσαν οἰστεῖς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἀλλοτε δὲ πάλιν ὑπὸ τὸ κράτος δραστηριότητος πυρετώδους ὄργων πρὸς ἐκδρομὰς ὀπόθεν ἐπανήρχετο κατακοπος, διατρέξασα δρομαῖς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα καὶ πληρώσασα ώντας τὴν ἄμμαξαν αὐτῆς. Ἐπὶ τῆς εὐγράμμιου μηρῆς τῆς διεκχύθη ἥδη νοσηρὰ ωχρότις, διδοῦσα εἰς τὸ βλέμμα ἕκφραστιν ζωηροτέραν καὶ μᾶλλον διάπυρον, τὰ χεῖλα αὐτῆς συνεσθίγγοντο ἐπὶ τῶν δόδοντων, ὁ δὲ ἀγαλματώδης κορμός της ισχναίνετο ὅσημέραι ἐπαισθητός.

Ο Δαβίδ ἡρώτησε τρυφερῶς τὴν σύζυγόν του μήπως ἐπασχεν ἢ αἰσθανομένη κόρον, ἐπεθύμει ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς Μεσημβρινὰς χώρας, ἀλλὰ εἰς τὰς Ἑρωτίδεις ταύτας ἐκείνην ἀπίνητησε μεθ' ὑψούς ἀδιαφόρου ἀλλὰ καὶ πως ὄργιλου ὅτι εἶχε καλῶς τὴν ὑγείαν καὶ τῆς πρωτευούσης δέν ἐπεθύμει ν' ἀπομακρυνθῇ. Δὲν ἐπέμεινεν ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, ὅστις εἰς πᾶν ὅτι ἐθέσπιζεν ἢ αὐτοκράτειρα αὕτη ὡς εἰς νόμον ὑπάκουεν, διέμεινεν ὅμως σύννους. Οὐδόλως ὑπώπτευσε τὴν προδοσίαν· καθ' ὅτι εὐκολώτερον θὰ ἡδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ αὐτῆς τῆς ἀρετῆς, ἢ περὶ τῆς Λουΐζης, εἰπε δὲ μόνον καθ' ἑαυτὸν «εἶναι νευροπαθής, θὰ θεραπευθῇ».

Αλλ' ὑμέραν τινά, ἔνεκα τῆς ἀνησυχίας ἐπανελθὼν εἰς τὸν οἶκον ἐνωρίτερον ἢ συνήθως εὑρε τὴν θυγατέρα του μόνην ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς καὶ θυνοῦσαν πικρῶς. Καρδιοπάλλων ἡρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν νεαράν Κελυκιαν, ἐσπόργυισε τοὺς ὄθιαλμούς της, τὴν ἐκάθισε παρ' ἑαυτῷ καὶ διὰ τρυφερῶν θωπειῶν καὶ γλυκυκτάτων λέξεων ἡρώτησεν αὐτήν περὶ τοῦ αἰτίου τῆς θλιψέως της Διὰ τὶ τὰ δάκρυα ταῦτα; τίνος ἔνεκα ηδύνην αὐτῆς; τὶς τῇ προϊόντες τὸ ἀλγος τοῦτο; "Ωφείλεις βεβαίως ἢ κόρη νά ἔξομολογηθῇ πρὸς τὸν προσφίλη πατέρα της, διότι βαθέως ἐγνώριζεν ἐκεῖνος τὸν τρόπον δι' οὐ παρηγόρουνται αἱ ἀδραι κορασίδες.

Αλλ' εἰς τὸ ἄκονθον τῶν πρώτων αὐτοῦ παθηματῶν, αἴτινες συνήθως ἐπὶ τοῦ ωχροῦ τῆς τεθλιμένης παιδίσκης μετώπου ἀνέτειλαν ἀκτῖνα χαρᾶς. Ηδη αὕτη ἀντέταξε διπλασιασμὸν τῶν λυγμῶν, ὁ δὲ πατήρ ἐντρομος, ἡναγκάσθη νὰ λαλήσῃ μετὰ πλείσονος αὐτηρότητος ὅπως πείσῃ αὐτήν νὰ ἔξομολογηθῇ. Αλλὰ καὶ οὕτω μετὰ βίας ἐπέτυχε, διὰ μόνης τῆς ἀπειλῆς ὅτι θὰ ξητήσῃ τὸν ἔχοντας αὐτὴν τῷ ἡρνεῖτο παρὰ τῆς μπτρός. Τότε η κόρη κατεπραύθη, ἀνάπνεουσα δὲ σφοδρῶς, ἀνέκραξεν:

— "Ω, δχι, πάτερ· τίποτε περὶ τούτου δέν πρέπει νὰ γνωρίζῃ η μήτηρ μου.

— Καὶ διατί;

— Διότι...

— Τὸ «διότι» δέν εἶναι αἰτιολόγησις, μήπως νοιίζεις ὅτι δέν εἶναι ίκανωτάτη νὰ διατάξῃ τὰ κατά σέ; ··· Εν πρώτοις τίποτε ἐκ τῶν εἰς σὲ ἀφορῶντων δέν πρέπει ν' ἀγνοῇ.

— "Οχι, δέν πρέπει νὰ τῇ εἴπητε τίποτε, ὑπέλασεν η κορασίς, ἀναλυμένη καὶ πάλιν εἰς δάκρυα

θερμά, ἀλλὰ σιωπηλὰ ἥδη, καταφαίνουσα βαθύτατον πόνον, καὶ περιπτυσσόμενη τὸν πατέρα αὐτῆς μετὰ πρωτοφανοῦς παραφορᾶς, ώσει ἐπεθύμει νὰ προσκολληθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἐναγκαλισμῷ ἐκείνῳ καὶ οὐδέποτε πλέον ν' ἀποσπαθῇ.

Ο Δαβίδ συγκεκινημένος καὶ θεωρῶν ἀπολύτως ἀναγκαῖον τὸν ἀποσπάσμην παρὰ τῆς θυγατρούς αὐτοῦ τὴν ζητουμένην ἔχηγνοσιν, ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ διὰ φωνῆς σταθερεῖς μετ' αὐτηρότητος οἵαν οὐδέποτε τέως ἐπετήδεννε τῇ εἶπε:

— Κεκίλια, θέλω νὰ μοι εἴπης διατί δὲν θέλεις νὰ μάθῃ ταῦτα πάντα η μήτηρ σου· τὸ θέλω, ἀκούεις;

Η παιδίσκη ἐταπείνωσε τὸ μέτωπον ἀνασκιρτήσασα ἀπάντησε δὲ χαμηλοφώνως, οἰονεὶ ἀκουσίως ἑαυτῆς:

— Διότι η μήτηρ μου δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον! . . .

— Πῶς! η μήτηρ σου δὲν σ' ἀγαπᾷ πλέον; . . . ἀνέκραξεν ἐκεῖνος· παραφορεῖς! . . . ἐσφαλεῖς φαίνεται, καὶ πρὸς τιμωρίαν σοὶ εἴπεν ὅτι δὲν σ' ἀγαπᾶ.

— "Οχι! δὲν ἐσφαλα! ἀπὸ τεσδάρων ἡμερῶν δὲν ηλθε πλέον εἰς τὸ δωμάτιόν μου· δὲν μοι ὅμιλει πλέον· δὲν μ' ἀγαπᾶ! . . .

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον πικνότερα, πικρότερα, φλογερώτερα ἐπὶ τῶν ωχρῶν παρειῶν της. Ο δὲ ποτὴρ κατηρπάσετο καὶ ἐλίκινιζεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τρυφερῶς παρέχων αὐτῇ μυρίας πραύντικάς αἰτιολογήσεις τοῦ θλιβεροῦ φαινομένου.

— Η μήτηρ σου ἀπό τινος πάσχει ημικρανίαν· ἀντὶ λοιπὸν τοῦ νὰ δυσδαρεστῆσαι κατ' αὐτῆς πρέπει τούναντίον νὰ φαίνεται πρὸς αὐτὴν φιλοστοργοτέρα ἢ ποιόν, καὶ νὰ μὴ τὴν λυπῆς. "Οσα φαντάζεσαι εἶναι χίμαιρα· η μήτηρ σου σὲ ἀγαπᾷ σδον κ' ἐγώ, καὶ ἀπόδειξις τὸ ὅτι σοὶ ἐτοιμάζει ωραῖον δῶρον κατὰ τὸ τέλος τῆς ἔβδομάδος.

Ο στοργικός πατήρ ἐψένδετο, η ιδέα δὲ αὕτη τῷ ἐπιλλθεν αὐτοστιγμεί. Τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ψευδῶν αὐτοῦ ὅμως ὑπῆρξεν εύτυχές, διότι η Κεκίλια κατεπραύθη καὶ ὑπέρχετο ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ὑποπέδῃ εἰς παραλογισμούς.

Αλλ' ἐκεῖνος διέμεινε σύννους, ὅτε δ' η σύζυγός του ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς συνήθους ἐκδρομῆς, ἔδπεισεν εἰς τὸν θάλαμόν της. Οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἐπ' οὐδενὸς ἀντικειμένου εἶχε λάβει χώραν μεταξὺ αὐτῶν ἔχηγνοσις οἰαδήποτε. Προσέταττεν αὕτη, ἀπεδέχετο ἐκεῖνος, καὶ ὁ βίος των διέρρεεν οὔτως ἀπὸ δέκα καὶ ἔξ τετῶν, οὐδὲ τῷ ἐπιλλθεν ποτε η ιδέα ὅτι θὰ ἐπέκρινε ποτε ἴσως τινὰ τῶν πράξεων της διάσημος αἰτιολόγησις, ὅπως πείσῃ αὐτήν· Επειδὴ τὸ θλιβερό φαινετόν της ζοφεγάν τὸν μορφὴν ἔχων καὶ συννεφῶδες τὸ μέτωπον, ταραχῇ αἰφνιδία κατέλαβεν αὐτήν. Αλλ' ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλων ἀφιεμένων εἰς σύγχυσιν καὶ ἀπόνοιαν· τούναντίον πόρρω ἀπέχουσα τούτων προσύκλωσε πρὸς τὸν ἐπισκέπτην, καὶ πρώτη τὸν λόγον λαβοῦσα ἡρώτησε.

— Τί σημαίνει τοῦτο; διατί ηλθες ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν στιγμήν; μήπως συμβαίνει δυσδαρεστόν τι;

— Οὐδέν, ἀπάντησεν ὁ Δαβίδ· κατὰ τύχην ἀπόψες ηλθον πρὸς τῆς ωραῖας τοῦ δείπνου, καὶ τὴν σύμπτωσιν ταύτην ἐπωθελούμενος, ἐπιθυμῶν νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ, ἄν θέλῃς . . .

— Περὶ τίνος πρόκειται;